

πάνικολή γενομένης ἐπὶ δικαστηρίου καὶ μὴ ὑπαγομένης εἰς αὐτό 5. Ὅτι ἀφοῦ μία τοιαύτη ἀντίρρησης ἐδικάσθη ἀνυπόστατος ἀπὸ ἀπόφασιν μείνανσαν τελεσιδικίαν δὲν ἡδύνατο νὰ ἐκτιμηθῇ ἄλλως αὐτὴν χωρὶς νὰ βλάψῃ τὴν ἰσχὺν τοῦ δεδικασμένου πράγματος.

Ἀκούσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίνου Κ. Γ. Ἀθανασίου, τὸν δικηγόρον Σ. Πήλλικα πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσείοντος, τὸν δικηγόρον Π. Νικολαΐδην πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσιβλήτου καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ 846 ἀρθ. τῆς πολ. δικον. ἀφορᾷ περίπτωσιν καθ' ἣν, πλειστηριασθέντος δικαστικῶς τοῦ ἐνεχύρου, ἢ εἰς ὑποθήκην δοθέντος πράγματος καὶ πληρωθέντος ἐκ τῶν προσγινομένων χρημάτων τοῦ διαδίκου, μένει περισσεύμα, τὸ ὅποσον ὑποδίδεται εἰς τὸν πρωτοφειλέτην ἢ ἐγγυητὴν, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ ζήτημα δὲ εἶναι περὶ ἐνεχύρου ἢ ὑποθήκης, ἀλλὰ περὶ ἀπλῆς ἐξασφάλισης, καὶ ἐπομένως τὸ εἰρημένον ἄρθρον δὲν ἐφαρμόζεται εἰς τὴν ὑπόθεσιν.

Ἐπειδὴ ἂν καὶ κατὰ τὸ 626 ἀρθ. τῆς πολ. δικον. περισσώτερα μέτρα προφυλακτικὰ, ἀφ' ὧσα εἶναι ἀναγκαῖα γένεσθαι νὰ διατάσσωνται, καὶ μεταξὺ πολλῶν προβεβλημένων πρέπει νὰ ἐκλέγεται τὸ διὰ τοῦ διαδίκου ὀλιγώτερον ἐπίπονον καὶ ἀδικαιόστερον· Ἐπειδὴ ὅμως τὸ ζήτημα τοῦτο εἶναι πραγματικόν, καὶ ἀνήκει ἰδίως εἰς τὰ κατώτερα δικαστήρια νὰ κρίνουν ἂν μία ἐξασφάλις εἶναι ἀποχωρῶσα, ἢ ἂν ᾖ ἀναγκαῖα καὶ δευτέρᾳ ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἀφ' οὗ τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν ἐκρίνεν ἀναγκαῖαν καὶ ἀπιφάνισε καὶ δευτέραν κατασχερῆσαι πρὸς ἐξασφάλισιν περὶ τούτου ὡς πραγματικῶν, δὲν δύναται πλέον νὰ δικάσῃ ὁ ἀρειος πάγος.

Ἐπειδὴ ἂν κατὰ νόμον, καθήκον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν ἦσαν τὸ νὰ κρίνῃ, ἂν ἡ δοθείσα ἐξασφάλις ἐξαρκοῦσεν ἢ μὴ εἰς τὸ αὐτὸ δικαστήριον ἀνήκει ἐπίσης νὰ ἐκτιμῇσιν ὅποιαν βαρύνουσα εἶχεν ἡ ὁμολογία τοῦ Δ. Πανικολῆ διὰ νὰ διατάξῃ ἢ νὰ μὴ διατάξῃ τὴν δευτέραν ἐξασφάλισιν ὁ λόγος οὗτος, ὡς ἀφ' ὧν τὴν στάθμισιν τῶν ἀποδείξεων, κεῖται ἐκτος τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ ἀρείου πάγου.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀνκίρεσιν αἴτησιν τοῦ Ἀμβροσίου Σκαρμαγκῆ, ἥτις ἐγένετο κατὰ τῆς ἀπὸ 11 Δεκεμβρίου 1836 καὶ ὑπ' ἀριθ. 326 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, καταδικάζει τὸν ἀναιρεσείοντα Α. Σκαρμαγκῆν εἰς τὸ καταβληθὲν πρόστιμον τῶν 200 δραχμ. εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν δικαστικῶν δικαιωμάτων τῆς παρούσης δίκης, καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ ἀντιδίκου του. Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 9 Ἰανουαρ. 1837.

(Ἀπόφ. πολ. 82). (Ἀριθ. πρωτοκόλ. 68).

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ.Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Ἀναστασίου Πολυζωίδου ἀντιπροέδρου, Γ. Α.

θανασίου, Ἰωάννου Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Θ. Μανούση Δ. Ν. Φωτίλα παρέδρου ἀναπληροῦντος τὸν ἀρειοπαγίτην Κ. Α. Σκορδιλίην ἀπόντα, κωλυομένου τοῦ πρώτου παρέδρου Κ. Γεωργίου Ἀθωνίδου, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Δέοντος Μελά, καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 11 τοῦ ἐνεσῶτος μηνὸς διὰ τὴν δικάσῃ μεταξὺ τοῦ Δημητρίου Τζάκωνα ἀναιρεσείοντος, καὶ τῆς Γιαννῆς Ἰω. Μαχαίρα ἀναιρεσιβλήτου, ἀμφοτέρων κατοίκων τοῦ Παλαιοχωρίου Πρασίων, τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως.

Ὁ Δημήτριος Τζάκωνας ἐκίνησεν ἀγωγὴν ἐνώπιον τοῦ ἐν Σπάρτῃ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν κατὰ τῆς γυναικὸς τοῦ ποτὲ Ἰωάννου Μαχαίρα, ἀπαιτῶν τὴν εἰς αὐτὸν πωληθεῖσαν οἰκίαν του, ἐπὶ λόγῳ 1. Ὅτι ἡ πώλησις ἐγένετο διὰ βίας, καὶ 2. Ὅτι δὲν ἔλαβε τὸ τίμημα. Τὸ δικαστήριον ἀπέρριψε διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 63 ἀποφάσεως τὴν αἴτησιν τοῦ ἐνάγοντος· κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν πρωτοδικῶν ἐγένετο ἐφεσις ὑπὸ τοῦ ἡττηθέντος· τὸ δὲ δικαστήριον τῶν ἐν Τριπολεί ἐφετῶν, ἐπιτρέψαν προηγουμένως εἰς τὰ μέρη τὴν διὰ μορτῶρων ἀπόδειξιν, τῆς βίας δηλ. καὶ τῆς καταβολῆς τοῦ τιμήματος, ἀπέρριψε διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 64 ἀποφάσεως τοῦ τὴν ἐφεσιν τοῦ Δ. Τζάκωνα. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῶν ἐφετῶν ἐζήτησεν ὁ Θ. Τζάκωνας τὴν ἀνκίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους, ἐκτεθέντας ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ὑπὸ τοῦ συνήγορου τοῦ ἀναιρεσείοντος.

1. Ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν παρεβίασε τὸν οὐκ ἐπὶ τὴν τύπον τοῦ 21 ἀρθ. τῆς πολ. δικον. διαφύλαξαι τὴν δίκην περὶ τῆς μὴ καταβολῆς τοῦ τιμήματος τῆς οἰκίας, ἀπὸ τὴν περὶ τῆς βίας.

2. Ὅτι ἐναντίον τοῦ 770 ἀρθ. τῆς πολ. δικον. αὐτεπαγγέλτως τὸ δικαστήριον ἔκαμν τὴν ρηθεῖσαν διαχώρησιν τῆς δίκης.

3. Ὅτι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις εἶναι ἐλλειπὴς ἀπολογικῆ καὶ διατακτικῆ ὡς πρὸς τὴν πρότασιν οὗτι τὸ δικαστήριον αὐτεπαγγέλτως ἐπεδίκασε τὴν οὐσίαν προκειμένου λόγου ἀποδείξεως.

4. Ὅτι παρεξηγήθη ὁ περὶ βίας νόμος τῶν πανδεκτῶν, καθότι ἡ ἀπόφασις διαλαμβάνει ὅτι ὁ φόβος τῆς βίας πρέπει νὰ ἐπενεργῇ συνάμα εἰς τὴν ζωὴν τοῦ βιαζομένου, τῶν γονέων του, τῆς συζύγου του καὶ τῶν τέκνων του, ἐνῶ ὁ νόμος ἀπαιτεῖ τὴν ὑπαρξιν μιᾶς ἐκ τῶν περιστάσεων τούτων καὶ οὐχὶ ὅλας ταυτοχρόνως.

Ἀκούσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση, τὸν δικηγόρον Π. Νικολαΐδην, ἐξ ἐπαγγέλματος διαρρηθέντα συνήγορον τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Τριπολεί ἐφετῶν συζητηθείσης δίκης ἦσαν ἡ ἀκύρωσις συναλλάγματος πωλήσεως διὰ γενομένην βίαν,

τιμήσεως, ἐρμήνευσεν ἐσφαλμένως τοὺς περὶ προστιμήσεως νόμους.

Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ 3 Ἰουνίου 1831 καὶ ὑπ' ἀριθ. 19. 693 ἀπόφασιν τοῦ κατὰ τὰ Καλάβρυτα παύσαντος πρωτοκλήτου δικαστηρίου, καλεῖ τὰ μέρη νὰ ἐμφανισθῶσιν ἐνώπιον τοῦ ἀρείου πάγου πρὸς συζήτησιν τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως, καταδικάζει τὸν ἀναιρεσιδύλητον Ἀνδρέαν Παλαιολόγον εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν δικαστικῶν δικκιομάτων τῆς παρουσίας δίκης καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ ἀναιρεσιέντος, καὶ διατάττει νὰ δημοσιευθῇ ἡ παρῶσα ἀπόφασις διὰ τῆς ἐφημερίδος τῶν Ἀγγελίων δαπάνῃ τοῦ ἡττηθέντος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 15 Ἰανουαρίου τοῦ 1837 ἑτους.

(Ἀπόφ. πολ. 84). (Ἀριθ. πρωτοκολ. 68).

4)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ.Κ. Χ. Κλενάρι προέδρου, Ἀναστασίου Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Γεωργίου Ἀθανασίου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Θ. Μανούση Δ. Ν. Φωτίλα παρέδρου ἀναπληροῦντος τὸν ἀρείον παγίτην Κ. Δ. Σχορδίην ἀπόντα, κωλυομένου τοῦ πρώτου περρέδρου Κ. Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Λέοντος Μελά καὶ τοῦ γραμμ. Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθόντες εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 14 τοῦ ἐνεστώτος μηνὸς διὰ νὰ δικάσῃ μεταξὺ τοῦ Χρήστου Λουπινᾶ ἀναιρεσιέντος ἀπόντος, καὶ τοῦ Κωνστ. Ματζαντωνοπούλου ἀναιρεσιδύλητου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Σ. Πήλλικα δικηγόρου, ἀμφοτέρων κατοίκων Φιλιατρῶν, τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως.

Ἐπὶ τινος διαφορᾶς μεταξὺ τοῦ Δημητρίου καὶ Νικολάου Λουπινᾶ καὶ τοῦ Κωνσ. Ματζαντωνοπούλου περὶ τινος οἰκίας, ἐξεδόθη παρὰ τοῦ εἰρηνοδίκου Φιλιατρῶν κατὰ τὸ 1830 ἀπόφασις ἐπιδικάζουσα εἰς τοὺς εἰρημένους Δ. καὶ Ν. Λουπινᾶν τὸ ἀντικείμενον τῆς δίκης. Κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ Ματζαντωνόπουλος ἔκαμεν ἔφασιν εἰς τὸ κατὰ τὴν ἄνω Μεσσηνίαν πρωτόκλητον δικαστήριον, τὸ ὁποῖον ἀπεφάσισε νὰ μὲν ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος οἰκία εἰς τὴν κυριότητα τοῦ Κ. Μαντζαντωνοπούλου. Τὴν ἀπόφασιν τοῦ πρωτοκλήτου ἐξεκάλεσεν ὁ ἡττηθεὶς εἰς τὸ παῦσαν ἐκκλητόν δικαστήριον τῆς Πελοποννήσου, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς ἀπὸ 12 Ἰουλίου 1831 ἀποφάσεώς του, ἀπέρριψε τὴν ἔφασιν ὡς ἐκπρόθεσμον. Τῶν δύο τούτων ἀποφάσεων, τοῦ πρωτοκλήτου καὶ τοῦ ἐκκλητοῦ ζητεῖ ὁ Χρῆστος Λουπινᾶς διὰ τῆς ἀπὸ 10 Δεκεμβρίου 1835 αἰτήσεώς του τὴν ἀναιρέσιν διὰ τοὺς λόγους.

1. Ὅτι τὸ πρωτόκλητον δὲν αἰτιολόγησε διόλου τὴν ἀπορρίψιν τῶν ὑπὲρ αὐτοῦ δοθεισῶν μαρτυριῶν.

2. Ὅτι δὲν ἀποδεικνύεται εἰς τὸ διατακτικὸν τῆς ἀποφάσεως πῶς καὶ πότε διώρισεν ὁ Λουπινᾶς ἐκτιμητὰς εἰς τὴν πώλησιν τῆς οἰκίας καὶ διὰ τοῦτο εἶναι ἐλλειπῆς εἰς τὸ διατακτικόν.

3. Ὅτι μία ἀπόφασις τῆς δημογεροντίας Φιλιατρῶν ἀπὸ 12 Ὀκτωβρίου 1823, τὴν ὁποίαν ἀναφέρει ἡ ἀπόφασις τοῦ πρωτοκλήτου, εἶναι ἄκυρος ὡς χαρτίον ἄγραφον, καὶ

4. Ὅτι ἡ ὑπ' ἀριθ. 39 ἀπόφασις τοῦ ἐκκλητοῦ τῆς Πελοποννήσου χωρὶς νὰ κάμῃ αἰτιολογίαν εἰς ἕσα παρήστησε διὰ τῆς ἐφέσεως νόμιμα δίκαιά του ἀπέρριψε τὴν ἔφασιν.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρεοπαγίτου Κ. Γ. Ἀθανασίου τὸν Σ. Πήλλικα πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσιδύλητου, προτείναντα τὸ ἀπαράδεκτον τῆς αἰτήσεως τοῦ ἀναιρεσιέντος ὡς ἐκπρόθεσμον, καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα.

Σκεφθέντες κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 816 ἀρθ. τῆς πολ. δικον. ἡ περὶ ἀναιρέσεως αἴτησις συγχωρεῖται τότε μόνον, ὅταν ἐνεχειρίσθῃ πρὸ τῆς πορεύσεως 30 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς παραδόσεως τῆς ἀποφάσεως, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1717 ἐγγράφου τῆς κοινοποιήσεως τοῦ ἐκκλητοῦ τῆς Πελοποννήσου, ἡ ἀπόφασις ἐκκοινοποιήθη εἰς τὸν ἀναιρεσιέντα τὴν 29 Ἰουλίου 1831 ἡ δὲ αἴτησις τῆς ἀναιρέσεως ἐγένετο τὴν 10 Δεκεμβρίου 1835, καὶ εἶναι φανερώς ἐκπρόθεσμος.

Ἐπειδὴ ὅσας ἀπορρίφθη αἰτήσεις ἀναιρέσεως ὡς ἀπαράδεκτοι; ἡ ἀνυποστήρικτοι, ὁ ἀναιρεσιένων καταδικάζεται εἰς χρηματικὴν ποινὴν 200 τοῦλάχιστον δραχμῶν κατὰ τὸ ἀρθ. 830 τῆς πολ. δικονομίας.

Διὰ ταῦτα, δικάζον κατ' ἐρήμην, ἀπορρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον, τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Χρήστου Λουπινᾶ, ἥτις ἔγινε κατὰ τῆς ἀπὸ 12 Ἰουλίου 1831 καὶ ὑπ' ἀριθ' ΑΘ' / 1725 ἀποφάσεως τοῦ παύσαντος ἐκκλητοῦ τῆς Πελοποννήσου, καταδικάζει τὸν ἀναιρεσιέντα εἰς τὸ πρόστιμον τῶν διακοσίων δραχμ. εἰς τὰ δικαστικά δικαιώματα τῆς παρουσίας δίκης καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ ἀντικλήτου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 15 Ἰανουαρίου 1837.